

PŘÍLOHA P I: Participant (26 let)

Takže úplně od začátku? Dejme tomu už od předškolního věku? Dobrá. První věc, kterou bych asi řekl, je moje diagnóza. Což je Mozková obrna s neznámou etiologií, která je zhruba v 5 % případů. Co se týče mého zdravotního stavu na začátku, tak asi zhruba ve dvou letech se má rodiče začali pítit, proč se normálně nestavím na nohy. Takže začali objíždět doktory, v podstatě objeli jak Prahu Motol, jakože fakultní nemocnice v Motole, tak jeli do Hradce Králové a tak dále. Nejdřív jim tu diagnózu řekli v Motole, tam byla řečena poprvé, že nebudu mít nikdy šanci postavit se na vlastní nohy. Což moje máma vzala reakci de facto, že to nemůže být pravda. De facto díky různým známostem a kontaktech začala objíždět celou republiku, až jsme se dostali do Hradce Králové. Tam jsme se dostali na prohlídku u p. doktora Charváta, který je úplný špičkovým specialistou na tuto nemoc. Dělal si na ni i svůj druhý doktorát, takže de facto sháněl děti s touto diagnózou, kde v podstatě dělal svůj výzkum, aby se dopídil, jakým způsobem se dá tato nemoc léčit. Prohlédl si mě a řekl, že jsme tam už docela pozdě. Že dva roky jsou na operaci dost pozdě, ale že to se mnou zkusí. Tím pádem následovala série 4 operací. První se zaměřovaly na šlachy, které byly zkrácené a bylo potřeba je prořezat. Potom... další z těch operací byla na Achillovy paty, kde eeehm byly vloženy šrouby, aby mi to podrželo klenbu a de facto tato série čtyř operací zapříčinila to, že jsem mohl nastoupit ke klasické zdravotní rekonvalescenci. Což byla rehabilitace v Mariánských lázních, kde jsem každý rok po dobu 8 let, vždycky jednou za půl roku jezdil s máma rodičema. V rámci těchto léčebných pobytů byla i hipoterapie, byly to individuální nějaké skupinová cvičení a tak dále. Všechno jsem to absolvoval relativně jako hodně mladej. De facto jsme skončili s těmito léčebnými pobytama v mém 5.roce života, kdy máma usoudila, že by to už šlo. Já jsem se postavil na nohy a zhruba kolem 5.roku života jsem už chodil. Sice má chůze neměla úplně takovou vysokou kvalitu, jakou by měla mít. Bylo to právě zapříčiněno, že ty první 4 operace byly pozdější, než měly být, ale de facto jako to šlo.

Takže začala úplně klasicky moje školní docházka, kde moje máma říkala, že žádné úlevy nebudou a strčila mě normálně do školky na Trávníkách v Otrokovicích s tím, že jsem tam chodil 2 roky a měl jsem ještě odklad. Takže de facto 2 a půl roku. Ve školce na Kvítkové – žáci na mě reagovali ve školce v pohodě, ale já jsem si zase našel skupinku. Byla to skupinka dvou holek. Byly to holky, které se se mnou normálně bavily, s ostatními jsem žádné hlubší vztahy neměl. Myslím si, že tam žádné větší problémy s chováním nebyly. Tam to probíhalo v

pohodě. Přeci jen v tom předškolním věku nejsou ty děti zas tak ostré, všímají si, ale nejsou tak ostré, aby ti to prostě řekly.

S tím, že potom následoval zápis do první třídy v Otrokovicích. S tím, že kde jsme se v budoucnu potkali. Ehm... Dá se říct, že jsem u zápisu nebyl, protože jsem měl další eehm pobyt v lázních, takže de facto vůbec nevím, jak vypadá zápis v prvních třídách. Zjistím to až teď. Jo, jak dělám prostě učitele. Já teďka diagnostikuji školní zralost našich dětí, takže de facto uvidím první zápis až teď v dubnu, protože jsem u něj nikdy nebyl reálně. (smích) Což je docela vtipný. Takže tam jsem začal chodit do první třídy. V 1. třídě se strašně rozhodovalo mezi tím, kam půjdu. Měl jsem na výběr ty Trávníky, pokračovat prostě na škole naproti, nebo jít na TGM. Z TGM se nám ozvali, že někteří učitele mají s tímto zkušenosti. V té době zařazování podle proudu výcviku s postižením nebylo na takové úrovni, aby si každý z učitelů na tohle troufnul. Nicméně z Otrokovické základní školy nám bylo řečeno, že jedna z učitelek na prvním stupni s tím má zkušenosti, že měla dokonce i slepého kluka a že to šlo. Ten kluk byl zhruba asi o pět let starší a vídal jsem ho na té škole. Nicméně já jsem tam chtěl jít. Rodiče rozhodli, že ale půjdu do jiné třídy, k učitelce, která nemá tolik zkušeností s těmito dětmi. Tak se uvidí. A u zápisu nám paní učitelka řekla, že mě nechce, že s tím nemá zkušenosti a že prostě radši chce abych šel do té jiné třídy, kde prostě s tím učitelka nějaké zkušenosti má. Ale mamka, že vyloženě řekla, že se toho bojí. Jo... Což prostě jsem si říkal oukej, dobře. Takže jsem nakonec šel do té třídy, kde paní učitelka měla více zkušeností. Tam to relativně bylo v pořádku. Akorát mi teď nedává smysl, že ta škola se ozvala, že mě vezme, že s tím má zkušenosti, ale první učitelka, ke které jsem chtěl jít mě odmítla, že se mě bojí. Což je prostě... nevím je to divné...

V 1. a 2. třídě bylo zvýhodnění. Tam jsem věděl, že mě bere třídní učitelka před kolektivem trošku jinak. Taky přišlo na řadu takové to seznamování, ale nebylo to klasické seznamování, jako v klasických prvních třídách, kdy jsme si sedli do kolečka, ale cítil jsem se docela nekomfortně, když mě paní učitelka vyzvala, ať jdu k tabuli. Začala mě představovat třídě a začala přestavovat i to, jaký je můj zdravotní stav. Tenhle moment, kdy jsem já sám stál před tabulí, všichni na mě zírali, tak to bylo pro mě takový trošku nekomfortní. Cítil jsem se fakt jako divně, že jako do tohohle týmu nepatřím. I když to bylo na takový krátký moment. Pak mě posadila zpátky sednout. A nebylo to takové „tak si teď sedneme do kruhu a něco si o sobě popovídáme, a tak nějak to zkusíme zpracovat dohromady“. Ale bylo to spíš „tady ho máte, je to kluk, který s vámi bude chodit do třídy a má tady ten a ten problém. Tak a běž se posadit.“ Tady ta forma seznamování mi nepřijde úplně vhodná, o hodně příjemnější by bylo, kdyby se

udělal ten kroužek a kdybysme jakoby o tom mohli dvě tři minuty mluvit. Že by se mě ty samotné děti třeba doptaly. Mně by to nevadilo. Ale postavit mě tam a říct o mně něco, aniž bych já cokoliv o sobě řekl, tak to bylo pro mě hodně nekomfortní. Tohle z mého pohledu není úplně dobrý. Ale chápu, že ty učitelé neměli tolik zkušeností. Ta inkluze ještě nebyla. No, relativně jsem se začal vzdělávat v hlavním školním proudu. Kdy rodiče říkali, že nějaké úlevy z tělocviku budou, protože jsem se ještě hodně léčil. Takže u spousta věcí v rámci tělocviku jsem měl úlevy jo. Bylo tam běhání, skákání přes kozy a tak. Takže v první třídě už mi začal individuální vzdělávací plán, kdy jsem chodil k výchovné poradkyni. Nevím tedy, co to přesně bylo, ale každý rok ve stejný datum mi dávala nějaké pomůcky. Někaké pastelky, kdy to bylo financováno z nějakého školského proudu. Ani nevím jo. Ale de facto jsem dostával každý rok školní pomůcky, což jsem moc nepochopil. Protože jsem byl dítě se zdravotním postižením než nějaká sociálně slabá rodina, ale tak budiž. Takže tak. De facto první třída proběhla hodně hladce. Já jsem se do toho proudu dětí zařadil velmi dobře a mé studijní výsledky tomu taky tak odpovídaly. V první třídě jsem měl jednu dvojku, a ta byla z matiky. Do této chvíle to nemůžu odpustit p. učitelce Zapletalové, která tam do teď učí. Protože mi říkala, že budu více ctižádostivější a já díky té dvojce na ni nikdy nezapomenu. (smích). Jinak jsem měl samé jedničky.

Problémy s kolektivem začaly až ve druhé třídě. Jelikož ve druhé třídě nastoupila k nám osoba z jiné školy. Měla vzdělávací problémy a dost pravděpodobně k nám propadla z Baťova. Byl to člověk, který už od pohledu vypadal, že je tak trošku víc...jak to říct? ehm... Agresivnější ani ne. Ale už to měl v očích. Že evidentně nebude moc chytrý, ale umí pracovat s kolektivem. Umí si získat lidi, umí si získat dav a začal si hledat se zbytkem třídy slabé články. Koho asi první našli, když viděli ve třídě kluka, co má zdravotní problémy jako jsem já, že jo. Ze začátku druhé třídy to tedy začlo. Začlo to nejdříve slovníma hříčkama a slovníma atakama. Toho jsem si samozřejmě nevšímal. Říkal jsem si „Jo kluci, to je klasika. Snaží se získat pozornost, on je tady nověj, snaží se prorazit do kolektivu.“ Já ve druhé třídě, protože rodiče chtěli ještě podpořit můj zdravotní stav, tak jsem začal závodně plavat. Po klasické výuce, kdy jsme chodili se základkou plavat, tak se máma rozhodla, že v tomto budeme pokračovat. Protože mě chtěla nechávat na koupacích samotného. Říkám oukej, naučím se pořádně plavat, to bude super. Nakonec díky tady tomu jsem se stal i terčem takových těch věcí. Protože jsem byl kluk, který se učí, ale reálně jsem svůj volný čas trávil v rámci koníčků. Chodil jsem do keramiky, chodil jsem do kouzelníka a k tomu jsem začal ještě plavat. Takže vzhledem k tomu jsem byl dítě, které bylo strašně zaneprázdňené. Protože jsem chtěl toho spoustu zkusit a neměl jsem žádné

překážky, protože jsem k tomu byl tak od mala vychovávaný. Jakože nic není překážka. Dokonce v rámci první a druhé třídy jsem začal s rodiči lyžovat. Normálně jsem s rodiči jezdil na lyže, což bylo pro mé spolužáky nemyslitelné. Takže když jsem k nim přišel a řekl „hmm začíná lyžařská sezóna, budete někdo jezdit na lyže se mnou?“ a oni „No jo a ty lyžuješ? No nevím, s tebou bych si to asi moc neužil...“. No a prostě tady tím vším jsem se dostal do hledáčku tady toho kluka, který k nám přistoupil a relativně to bylo tak, že to začalo těma slovníma hříčkama. Potom si začali házet s pouzdrama, což je taková klasika ve druhé třídě, kdy opravdu vzali někomu pouzdro. Nebyl jsem to jen já naštěstí, vždycky se rozhodli, že někomu ze třídy vezmou to pouzdro. A tímto to pokračovalo až do doby, kdy se začaly schovávat aktovky, relativně potom se dělo to, že se zaměřili na mě, protože já jsem se kvůli tomu začal vztekat. Holčkám to nevadilo, protože tvrdily, že kluci si jich všímají. Ale já jsem se tomu začal aktivně bránit a rozhodl jsem se, že to nějakým způsobem řeknu rodičům. V téhle době jsem to měl říct rodičům, ale pravda, neřekl jsem jim to, ale vyhrožoval jsem těm klukům a kluky to ještě více podnítilo a začali si na mě lehce čekat před školou. Což už došlo relativně do poslední fáze, kdy já jsem pak jako dostal a padal jsem na hubu, oni, jak podráždili nohy a tak dál. Tohle už netrvalo dlouho dobu, protože tento fyzický útok se stal jen jednou a potom jsem se fakt rozhodl říct to doma. Přišel jsem vyklepaný domů a řekl jsem to mámě. A máma samozřejmě stav pohotovosti, tehdy už pracovali s tátou v jedné z restaurací a máma pracovala na denní směně a táta na noční, takže jsem doma měl vždy jen jednoho rodiče. Takže to v podstatě bylo tak, že to máma začala řešit. A ona se jako hodně naštvála a říkala oukej, tak příští den já na tebe počkám před školou. Říkám oukej, dobrý. Máma teda počkala před tou školou, viděla to a udělala tehdy to, asi to, co dělat neměla. Ale byla to asi ta neúčinnější metoda. Vzala jednoho z těch kluků za košili a za rameno, vytáhla ho před školní hřiště a normálně mu do očí řekla jako, ať už nikdy na mě nesáhne, kdyžtak si to s ním vyřídí. Normálně mu to řekla z očí do očí, mezi nima byla asi 3 centimetrová mezera. Takže přímo z očí do očí. Potom mě vzala na ruku a vezla mě na trénink plavecký. Další den to samozřejmě strhlo vlnu reakcí, protože ten kluk se zmínil doma a přišla před školu jeho máma. Potom se něco málo začalo řešit ve škole. Máma byla taky zavolaná do školy a de facto ten další den, už 3. den potom, kdy se oba naši rodiče setkali ve škole, tak si řekli, že spolu půjdou na kafe. Byla to jeho máma a moje máma. Tak v podstatě moje máma pozvala tu jeho mámu domů, samozřejmě že u toho byl i ten kluk, já a de facto jsme se domluvili, že to co se stalo, tak už se nestane. A pokud jo, tak to máma bude řešit na vyšších místech. Šlo vidět, že se škola do toho nějak nezapojovala, nějak ji to moc nezajímalo a důležitý prvek byli ti rodiče. Tím, že od té doby, co si dali to kafičko, tak ti kluci na mě nesáhli ani se nedívali křivě. Takže relativně to takhle

vyšlo. Což byl tady ten konflikt. Ten se stal ve druhé třídě. Vzhledem tady k tomuto, jsem se já odpojil od půlky třídy a od této chvíle jsme se jaksi v tom školním kolektivu na základce začali skupinkovat. Což já jsem se přiřadil k zadním lavicím a ten kluk měl partu, která spolu začla kouřit a chodili spolu ven. Nevím, jestli Ti to něco říká, ale byla to parta, která začala spolu chodit na stříbrné hřiště v Otrokovicích. Seděla tam na těch lavičkách a pila víno. Začala to být ta partička, co byla strašně cool a já jsem byl zařazen do té party, co hrála na počítačích anebo chodila ven. A snažila se tak trošku této partičce vyhýbat. Ale Otrokovice jsou malé. Párkrát jsme na sebe třeba narazili, ale nebylo to nic hrozného. Žádný konflikt tam nebyl. Tohle v rámci prvního stupně asi stačí.

Co se týče druhého stupně u nás, tak proběhlo u nás spojení tříd, což v našem kolektivu proběhlo strašně špatně ošetřené z hlediska školy. Nám totiž řekli, že v 6. třídě se budeme spojovat, protože je nás málo. Což obě třídy jsme proti tomu začali zbrojovat, protože jsme byli proti tomu. Obě třídy jsme byly oddělené a nebavily jsme se spolu. Škola nezajistila žádný adapt'ák, nezajistila žádný prostě program, aby nás dali dohromady, ale prostě nás tak dali. S tím, že tam začaly další problémy. Do té partičky se v rámci možností přidali i kluci z Áčka. Partička se rozrostla o kluky z té jiné třídy, my ostatní jsme byli stále stejně naskupinkovaní. Jenom ta parta lidí, co předtím prostě měla problémy byla najednou větší. Což prostě prakticky znamená, že partička, která je největší v té třídě, tak prostě bude vedoucí a postará se o to tempo. Což byla pravda. Partička začala do ostatních narážet, měla s nima problémy a prakticky 7., 8., 9. třídou se to řešilo. Vždy se objevil konflikt. Buď mezi holkama a klukama z jiné skupinky anebo se mnou a s těmi klukama. Ale už to nebylo na fyzickém bázi, ale jen zase na slovní narážky. Takže to relativně bylo v pohodě, ale to jsou ty pubertální věci, že jo. Děcka začínají růst, mají své problémy, teďka aby byli víc cool, tak se navázejí do všech ostatních, dělají ze sebe machry. Což vždycky na základních školách je a vždycky bylo a vždy bude. Vzhledem k tomu, že jsem tak nějak vychodil 9. třídu, tak mi bylo řečeno od rodičů, že si chtějí udělat vlastní obchod, vlastní zaměstnání a budeme se stěhovat. Takže jsem si řekl „dobře, takže jdeme asi do Přerova, protože rodiče tam mají vlastní rodinný dům. A tam si oni chtěli otevřít vlastní bistro. Říkám oukej, z 9. třídy na střední školu do prváku se to dá a stejně se mění třídní kolektiv. Buď bych šel do Zlína nebo kamkoliv jinam, kde by mě to bavilo a dost pravděpodobně to byl pro mě gympl. Já jsem si dával 3 přihlášky na střední školy v mé době: dvě byly na ekonomku a jednu na gympl. Na všechny jsem se dostal, na druhý gympl prestižní jsem se dostal s odvoláním teda, ale na ty ostatní jsem se relativně dostal, protože jsem udělal prostě dobře přijímačky. Tady byl problém už ze začátku, protože rodiče chtěli, abych šel na

ten prestižní gympl. My jsme měli problém, že v té době jsme měli na tom gymplu už známosti. První problém jsem tam viděl, že tam máme ty známosti, kontakty a že jsem se tam dostal právě proto. Druhá věc, proč jsem tam nechtěl, protože ten gympl byl spíš přírodovědně zaměřený a já už jsem tehdy věděl, že chci pracovat s lidma a že bych chtěl nastartovat kariéru s dětma. Prostě zaměřovat se více na humanitní obory. Což ten Gympl prostě nezajišťoval. No a tím pádem proběhl spor s mámou o volbě prvního povolání. Protože máma ze mě samozřejmě chtěla mít doktora. Protože věděla, že se dobře učím ze základky. Takže věděla, že Gympl je pro mě dost pravděpodobnej a že půjdu tímto směrem. Nicméně jsem si dupnul a řekl jsem, že chci jít na gympl, který je méně prestižní, protože je právě humanitní, je menší a relativně vypadá i líp. Jsou tam menší kolektivy a tím pádem nebudu mít tak velký problém s kolektivem. Takže proběhl malý spor, a nakonec máma teda upustila. A já jsem se tedy na ten humanitní Gympl dostal.

Tady ten školní kolektiv byl hodně zajímavěj. Musím říct, že já se s ním a zdravotníma problémama jsem tam reálně byl ten nejmenší podivín. Protože v rámci střední školy se ukázalo, že tam v kolektivu máme holčinu, která se v průběhu 4 let nechala přeoperovat na kluka. V prváku to byla Magda a ve čtvrtáku to byl Martin. Pak jsme tam měli holčinu, která měla bipolární poruchu. Takže v podstatě utíkala v půlce hodiny na záchody. Prostě to tam nedávala. Vůbec. Pak jsme tam měli kluka, který měl psychické problémy a házel židlemi kolem sebe. Pokud dostal pětku z diktátu. Takže já jsem tam byl nejmenší problém. De facto v té třídě nejsem byl tam vzadu sám. Já jsem se už držel vzadu s těmito partičkami už nějakou dobu, protože jsem si říkal že vzadu tyto partičky jsou nejlepší. Nejsou moc vidět, jsou nejvíc v chillu a tak tu školu co nejméně řeší. Jo v té době já už jsem nějak věděl, že chci jít tím humanitním směrem. Ale ten Gympl mě ve všem tlačil tak strašně dál a chtěl ode mě tak strašně moc, že se moje známky z jedniček a dvojek změnilly na trojky a čtyřky. Což bylo pro mé rodiče absolutně nepochopitelný. Prostě nedokázali pochopit, proč najednou se prostě to... Já jsem chtěl vysvětlit, že je to gymplem, ale to oni jako moc nebrali a chtěli abych se učil. Takže tady začaly spory právě o škole. Nicméně nic s tím nakonec neudělali, protože nebyl prostor. Rodiče byli 12 hodin v práci, protože teď jsou samoživitelé... teda, OSVČ a prostě jedou svůj podnik. Takže neměli na mě moc času. Vzhledem k tomu že... ehm... ten kolektiv... eehmm... Ten kolektiv byl takový a makový a zase se nám trošku skupinkoval... Já jsem ze začátku fakt nikoho neznal. Takže tam ze začátku byl takový problém, že jsem prostě nemohl najít tu skupinku v prváku. Adaptáky probíhaly, budiž, ale nezdály se mi ty vazby tak dobré, abych se prostě s nimi celý den bavil, byl s nima venku a tak dále... Navíc ti kamarádi byli různě rozestí

přes Přerov. Což jsou Dřevohostice, Soběchleby... Většina z nich prostě dojížděla. Přerováci z těch 18 lidí byli asi čtyři, se kterými jsem se vlastně navíc ani nebavil. Takže můj předmět zájmu se vlastně změnil a já jsem docela hodně začal hrát. A to byl asi prvotní předpoklad k tomu se dostat do větších sraček. Vzhledem k tomu, že jsem měl trojky i čtverky, začal jsem k tomu ještě poctivě hrát a hrál jsem asi tak, že po vyučování jsem přišel domů, odhodil aktovku a byl jsem na počítači ... Byl jsem na počítači šest, sedm hodin v kuse, neřešil jsem aktovku, žádné domácí úkoly a nic. Tak začaly problémy i v té sociální rovině. Já jsem se vzhledem k tomu dostal do skupiny, která se jmenuje Internetové Bradavice. Kde jsem si založil profil a začal jsem takto studovat večerní školu v Bradavicích, což prostě bylo pro mě fajn. Protože jsem si tu našel spoustu nových kamarádů, kteří byli stejní jako já, stejní podivíni a nikoho nezajímá jeho vzhled. Všichni jsme si tam nějakým způsobem byli rovni. A de facto jsem měl problém nebo spíš mi začaly přibývat problémy sociální. Protože já jsem takto ven vůbec už nechodil. Neměl jsem v podstatě v prváku žádné reálné kamarády. Vůbec nic, protože jsem byl zalezlý doma na počítači a školu jsem zvládl relativně takto sám. Takže mi začaly problémy tady s tímhle tím. A začaly mi problémy tady tímto způsobem, že asi jsem na své internetové jméno slyšel víc než na to své reálné. Takže...Ehm, jsem kvůli tomu vyhledal psychologa. Byl jsem asi na třech sezení, kde jsme si o tom vážně povídali. Trošku jsme to probrali do hloubky. Já jsem si tedy říkal, že nějakým způsobem omezím ten počítač, že to asi vážně není nějak dobrý. Zároveň taky plavání skončilo, protože jsem dřív plaval za Zlín a teď jsem bydlel v Přerově. Takže všechny ostatní aktivity najednou down. Konec. Vůbec jsem neměl nic jiného, než školu a počítač. Takže jsem to nějakým způsobem začal řešit s psychologem a bylo mi doporučeno, ať si zase znovu najdu koníčky. Takže jsem se v druháku přihlásil na geocaching. Začal jsem tedy objíždět Olomoucký kraj a hledat kešky. A shodou okolností jednou, když jsem byl tady v tomto týmu, bylo to někde u Olomouce, tak jsem potkal jednu z mých spolužaček, která mi v té době nebyla zas tak sympatická, ale říkal jsem si, oukej, dobře. Takže spolužačka prostě navrhla, že.... má spoustu času, má přítele, který má auto. Takže se můžeme společně potkávat v Olomouckém kraji. Takže jsem rád s ní spojil týmy, což byla asi první sociální vazba, na kterou jsem šlápnul v rámci třídy. A tady ta spolužačka mě vlastně dostala svým způsobem zpět do reálného života, zpět do třídní skupinky, ve kterých se bavili o reálných věcech, kde řešili normální věci, jako jsou venkovní aktivity, co se půjde dělat. Takže já jsem se díky geocachingu dostal zpátky do školního kolektivu. Nicméně tento projekt na geocaching skončil. A místo toho, abysme pokračovali ve volnočasové aktivitě, tak jsme začali chodit do čajovny a ven. Takže mi v podstatě začal typický život středoškoláka, kde jsme to nazývali páteční chvíle u čaje. Prostě chodili na vodní dýmky a podobné věci, takže to už bylo takové

strašně fajn. Internetové Bradavice jsem z 12cti předmětů omezil na 2. A začal jsem se spíš obracet... na tu stránku ... osobní...ehm, kdy tyto internetové Bradavice pořádaly i slety. Což bylo v podstatě nějaké skupinové sezení nebo skupinové výlety. A vždycky někdo z nich pořádal takový výlet nebo takový program. Takže jsem s nima začal chodit hodně ven. A de facto se tyto sociální vazby začaly hýbat a daly do pohybu a najednou jsem měl víc těchto skupin jo.

Já: takže cosplay, larpy a takové věci?

David: Přesně tak. Začal jsem jezdit na larpy. A začal jsem jezdit každý rok... byl jsem s dospělákama už, protože já jsem v té době byl asi nejmladší v té skupině. Každý rok se vlastně jel teda ten Harry Potter a já jsem de facto jezdil od 4. ročníku v Bradavicích a jezdil jsem s nimi až 7. ročník, kdy se pořádala i závěrečná bitva o Bradavice.

Žádnou jinou volnočasovou aktivitou jsem už nehledal. Pokusil jsem se přihlásit na závodní ping-pong, ale tam mi v podstatě hned na začátku řekli, že na to nemám. Bylo tam prostě nějaké přijímací řízení, běhačky okolo stolu a tam mi bylo rovnou řečeno, že ne, že klidně ať hraji, ale závodně že nemám šanci, ať to ani nezkouším. Tak jsem zavřel dveře od toho sportu a řekl jsem si, už nikdy nic dělat nebudu (smích). Takže úplně čau nazdar. A tím pádem sportovní kariéra jako konec asi. Začal jsem spíš být s těmi lidmi, neřešil jsem vztahy. Na základní škole jsem tohle moc neřešil. Víím, že jsem vyhledával vztahově jako nějaké příležitosti, ale stejně jsem si nevěřil natolik, že bych mohl být prostě rovnocenný partner. Vzhledem k tomu, co jsem všechno měl zdravotně za sebou jsem to nechal být a nechal jsem to uležet. Stejně když mi rodiče, a i kamarádi říkali, čím starší budu, tak tím dřív to přijde, než abych hledal v 15cti, 14cti nebo 13cti. Druhý ročník byl úplně v pohodě, byl krásný. Vracet se zpátky do reality, bylo to všechno v pohodě. No a přišel třet'ák. (smích).

Hodně velkej zlom. Tohle asi bude největší kapitola. Co se děje ve třet'áku. To je prostě období 18, 19 let, že jo. Prostě začínáme řešit jiné problémy než těch v 15cti. A já jsem si tak zhruba řekl, že...ehm... jakože všechno mám zajištěné, všechno je v pohodě. Že bych se teď chtěl zaměřit na člověka, ke kterému bych měl nějakou větší vazbu. Jo, že prostě zkusím znovu svoje štěstí, nějakým způsobem jsem dospěl, zdravotní stav se dal nějak relativně do kupy. Nebylo to úplně ready. Vždycky nějaká viditelná vada tam bude. Dětská mozková obrna nikdy nebyla vyléčitelná zcela úplně. Ale myslel jsem si, že vizuálně to vypadá relativně v pořádku a ze sportovní stránky jsem spoustu příležitostí chytil za pačesy a budu dostatečně zajímavý

pro nějaké protějšky. Tím pádem jsem v sobě začal nějak kalkulovat, začal jsem se trošku...ehm... poohlížet. Hodně jsem se zamýšlel nad tím, kdo by ke mně by se tak hodil a tak dále. V tomhle tom věku ...já jsem si to sice říkal už předtím, ale v tom okamžiku jsem si je v podstatě uvědomil, že můj směr, který jsem doteď těm vztahům dával není úplně ready. A tak jsem se přihlásil na seznamku. Jo. (smích). Ale tímto začala i další kapitola mého života, protože jsem se začal zajímat o...ehm... stejné pohlaví jako jsem já. Takže jsem si řekl, že to nějakým svým způsobem zkusím. Byl jsem jako hodně excited z toho, ale řekl jsem si, že to prostě zkusím prubnout a uvidím, co z toho bude. Zkusím svůj šarm a tak dále. Samozřejmě jakmile jsem si založil ten internetový profil, dal jsem si tam fotku tak...ehm... první lavina zpráv. Jo prostě 120 zpráv za jeden den. První, než jsem ty zprávy otevřel, jsem si sám pro sebe začal říkat, jestli je tam problém s tím, jak prostě vypadám – zdravotní hledisko. Takže velká diskuse nad tím, sám se sebou, jestli říkat hned dopředu, jestli nějaké zdravotní problémy mám nebo nemám. Prostě spousta kluků z této komunity jsou strašně povrchní. A zjistil jsem to za následující roky, co jsem tam byl. Jo, takže... hodně věcí jsem musel vyřešit ještě před tím, než jsem se začal seznamovat, tak tady z toho prostě sešlo. Další věc byla, aby nikdo nic v okolí neviděl. Jak zajistit soukromí a zůstat v anonymitě tak, aby to prostě nezjistilo okolí, protože Přerov je reálně malej a je mnohem menší než třeba Zlín. Takže tam prostě, když se něco šustne, tak to mezi sebou lidi ví. A další věc, jestli vůbec hledat v Přerově, když prostě za dva roky půjdu whatever kam. Nevím, kam by mě to prostě odneslo, takže jsem měl spoustu nezodpovězených otázek a internetový profil na seznamce. Začal jsem tedy otevírat zprávy. Zprávy byly pěkné, fotky se líbily. Byl jsem v té komunitě celkem populární a šanci bych měl, aj celkem velkou u některých. Nicméně, jak známe internetové seznamky a jak vypadají...ehm... Z těch 120 zpráv bylo například 80 zpráv o tom, jak chtějí vidět fotky, fotky, které poslali bez jakéhokoliv pozdravu, fotky, které byly nudes, takže úplně celkem jako mazec. Když jsem si přečetl inzeráty, tak to bylo ve smyslu „hledám subička, který prostě podrží“. Mezi prvníma zprávičkama bylo taky, že jestli nechci vlastnit klíč od pásu cudnosti. Jestli nechci dělat třeba escort za 20 tisíc v Brně na tři dny a tak. Takže propracovat se těmito prvníma zprávama bylo celkem pro mě frustrující. Jako nový člověk na seznamce jsem vůbec nevěděl, co mám čekat. Nicméně po dvou dnech mi to přišlo už normální. Řekl jsem si, že už je to asi takový standard na takové seznamce. A tak jsem začal selektovat lidi, kteří mě aspoň relativně pozdravili a měli tam nějakou fotku. Nicméně první rande, které jsem se zařídil bylo s klukem mladším o 2 roky a odehrávalo se to v Uherském Hradišti. Tomu klukovi jsem neřekl o mém zdravotním problému, a tak jsem nasedl na vlak do Uherského Hradiště a... de facto proběhlo první setkání. Já jsem byl strašně nervózní a nevěděl jsem co mám dělat. Byla to

moje první zkušenost s tím, že bych měl mít kluka...úplně uuu WTF. Tak jsem prostě stál na tom nádraží, ten kluk přišel a vypadal stejně jak na fotce. Jo tam problém nebyl. Snad jsem narazil jenom na pár lidí, kteří vypadají úplně jinak naživo než na fotce ze seznamky. Pozdravili jsme se, řekli jsme si čau ahoj, trošku jsme se seznámili, šli jsme spolu do čajovny a tak dále. A po tom rande, jak mě vedl zpátky na vlak, tak mi v podstatě beze vší stydlivosti řekl, že už se na mě nemůže ani podívat, že prostě můj zdravotní stav je tak blbý, že by vůbec nemohl chodit vedle mě a vůbec si nedokáže představit, že bysme někdy v životě dál společně komunikovali. S tímhle tím se mi otevřely dveře vlaku a já jel zpátky do Přerova. Jo, což jsem si řekl WTF, jo, oukej. Tady ve mně zarezonovala otázka ohledně mého zdravotního stavu, jestli to říkat v budoucnu ostatním hned ze začátku. Řekl jsem si, oukej, od téhle chvíle to všem budu říkat dopředu, nebo se to napíšu na ten profil. Protože evidentně je to v téhle minoritě strašný problém z hlediska toho, že něco nevíš. Nicméně dal jsem si to teda na profil a je pravda, že zprávy se vyselektovaly. Z 20 ti zpráv denně bylo najednou max 5 zpráv. Takže jsem si řekl oukej, aspoň se to vyselektovalo. Nebudu provokovat aspoň některé lidi, kteří o to vlastně nijak nestojí. Takže jsem se začal nějakým způsobem seznamovat takhle. Rodiče o tom nic nevěděli a tak dále a tak dál. To pokračovalo a já prakticky měl 5 dalších rande. Tak jsem se s těma klukama jakože seznámil a relativně to šlo, ale nějak se mi jako nelíbili. Půl roku poté, co jsem na seznamce byl, prostě jsem ji měl normálně zapnutou a blikl tam profil kamaráda z Bradavic. Říkám ty vole, tak co jako toto je. Takže kamarád mi samozřejmě napsal, co tu dělám a já rychle odepsal – jo jo, dělám tu výzkum a bla bla bla. Jsem tady prostě jenom na čumendu, abych zjistil nějaké informace.

A on na to – aha aha jasně jasně. Jo, takže od té doby jsme o sobě věděli. Na dalším sletu, který byl tady po této záležitosti, jsme si spolu sedli, já jsem mu to řekl a v podstatě dodneška je můj nejlepší kamarád. Vůbec jsme na sebe nikdy nesáhli, ale dává na mě velký pozor. Přestěhoval se do Brna a bydlí 20 minut ode mě. Takže velmi často chodíme společně na kafička. A prostě bavíme se a ten vztah kamarádský nám vydržel, ty jo, teď už jedeme 8. léto. Takže relativně jako v pohodě. No tahleta seznamka mi teda vydržela do prváku na vysoké, kdy já jsem měl ještě takový jako... byl tam takový problém. Já už jsem byl po maturitě... teď se trošku přesuneme... Po maturitě jsem měl možnost jít brigádně cvičit do Brna. Jo dělal jsem prostě plavčíka na biotopu, což je přírodní koupaliště a pracoval jsem tady od května asi do srpna. A říkal jsem si, á Brno! Tady bude více možností. Člověk se tady trošku rozšoupne a tak dále. A tady přišla moje největší rána, co se týče jako vztahů. Našel jsem si rande, kdy jsme šli prostě na večeri, poté jsme šli do pivnice a dali jsme si pivo. Všechno proběhlo super. Probudili jsme

se vedle sebe to ráno a já si říkám, tak to asi bude týpek, který bude fajn, ne? Ten týpek se probral a řekl – víš, já jsem vlastně rád, že jsem dal šanci i postiženému. Vlastně ta noc byla úplně super a tak, ale já už vlastně z toho víc mít nechci. Tak já jsem se tak probral. Hmmm..hmmm. Tak jsem teda odcházel úplně zničený. A tahle ta noc ve mně úplně zarezonovala a zůstala ve mně až do teďka. Protože z toho vyklíčily potom nějaké problémy, které do dneška mám. Ale tato noc ve mně zůstává furt a myslím si, že ve mně zůstane až do konce, kde prostě ten týpek mi to tak prásknul hned po ránu prostě. Jenom co jsem prostě otevřel oči. Tohle bude asi z té vztahové roviny všechno, tohle se stalo ve čtvrťáku, kdy jsem se rozhodl, že půjdu do Opavy.

Říkal jsem si, že chci pracovat s lidma. Měl jsem maturitu ze ZSZV, měl jsem maturitu z evropských studií, což je politologie, základy Evropské unie a tak dále. Takže jsem si říkal, že chci jít prostě tímhle tím směrem. A tak jsem se dostal na školu na program, který se jmenuje Sociální patologie a prevence. Tenhle ten program je v podstatě v rámci sociální práce a řeší s lidmi jejich problémy. Od alkoholismu po domácí násilí, vězeňství, vychovatelství a tak dále. Takže v rámci tady toho mám vystudovaný bakalářský obor a můžu se plně věnovat práci sociálního pracovníka, pokud budu chtít. Nicméně jsem si řekl, že tady ten obor není úplně to, co bych chtěl, protože jsem si spíš jako říkal, že bych spíš chtěl za dětma. Jo což prostě... Jo chtěl bych za dětma s postižením a prostě se jim věnovat a pracovat s nimi. Tak jsem si řekl oukej, tohle mi zařídí jenom speciální pedagogika. Na speciální pedagogiku jsem se nedostal. Ale v momentě, když se ve třetáku rozhodovalo co dál, protože bakalář pro rodiče nebylo vystudovaný titul. Protože bakalář pro mé rodiče nic neznamenal a říkali, že musím být jako magistr. Tak jsem se rozhodl, že musím být prostě magistr. A teď samozřejmě byla otázka, co z toho. Dával jsem se samozřejmě po různých oborech, dával jsem si přihlášky do Liberce, do Olomouce, do Ostravy, do Brna i do Prahy. Protože jsem neudělal obhajobu bakalářky, v podstatě jsem splnil státnice, ale neobhájil jsem bakalářku, tak jsem byl docela ve stresu, že mě nikdo nevezme a že na mě nikde nepočkají. Obhajobu jsem stihl v srpnu na opravný termín a všechny školy mi zároveň mi řekly, že na mě počkaj. Takže to bylo takové jako v pohodě. Měl jsem problém s tím, že jsem chtěl nastoupit na tu speciální pedagogiku, co jsem si dával jako přihlášku. A Brno mi řeklo, že mám jako rozdílný obor. Že sociální patologie a prevence není prostě základní kámen pro to, abych vystudoval speciální pedagogiku. Tak jsem napsal oukej, co musím udělat? Relativně tyhle ty předměty tady máte, nějaký základní obsah, takže stačí když, uděláte rozdílovky a dáte přijímačky. Říkám oukej, našprtám se. Dostal jsem se. Dostal jsem se na speciální andragogiku. Protože na speciální pedagogiku jsem už z důvodu nějakého

akreditačního hlediska nemohl. Mám teda vystudovanou speciální andragogiku, která je pod speciální pedagogikou, takže zároveň můžu dělat speciálního pedagoga. A shodou okolností jsem volal na ministerstvo, protože jsem právě chtěl jít učit na základku, pracovat s děckama a ten zákon prostě mluví jasně. Zákon mluví jasně tak, že musíš mít vystudovanou speciální pedagogiku a relativně nic dalšího tam není. Tak jsem volal na ministerstvo, že jako Speciální pedagogika v diplomu napsané mám, ale mám jinou specializaci, mám jinou cílovku. Z ministerstva se mi ozvali, že můžu na základní škole pracovat, i když jsem andragog. V rámci vzdělání jsem se tedy dostal tam, kam potřebuji. Nicméně ta cílovka... je ještě trošku pro mě...ehm trošku vedle, protože jsem chtěl dělat s děckama s postižením, ale dělám s děckama z vyloučených lokalit. Což v budoucnu mám v plánu prostě dát do kupy.

A vzhledem k tomu, že jsem napsal tu diplomku, tak mě okamžitě lanařili a vypadá to, že budu studovat doktorát. A už teď vedu a konzultuji s kterými mými kamarády bakalářky a diplomky, z hlediska citačních norem a forem zpracování dat. Takže jsem si říkal, že ten doktorát víceméně bude asi správná cesta. Potom bych se chtěl dostat k diagnostice a práci právě v somatopedii. Což by se relativně spojilo s tím, kde jsem začínal. Měl bych to jako uzavřený cyklus, který bych rád jako dokončil. Takže uvidíme, ale myslím si, že to půjde.

Co se týče sociálních vztahů, po té zmíněné noci jsem si řekl, že nikdy v životě do Brna už nepáchnu. Život tam je mi odporný a tak dále. Nicméně je tam škola, která mě jako jediná lákala na specku, a tak jsem si řekl, že to prubnu a zkusím to. A...ehm... tady přišlo období, kdy jsem se na tu seznamku přihlásil znovu. Jo. Dokonce jsem našel svoji drahou polovičku, která je se mnou do teď, která mě bere takového, jaký jsem a která nikdy neměla problém s tím, že bych vypadal nějak jinak. Vždycky mě jako podporoval, takže neviděl v tom největší problém. Navíc je to polovička, která je ze Zlína a máme spolu společné kamarády. Propojily se jak Otrokovice, tak Zlín, a i moje závodní plavání, ze kterého zná prostě i některé lidi, protože pracuje v neziskové organizaci, která se živí zážitkovou pedagogikou ve Zlíně. Dělá adaptační programy, seznamovány a v podstatě spolupracuje s průmkou. Takže máme i společné téma, protože jsem od 15 let věděl, že chci pracovat s dětmi. Tak jsem začal kariéru táborového praktikanta v rámci jedné organizace v Přerově. Takže jsem v podstatě začal jezdit jako táborový praktikant, od 18 jako táborový vedoucí a jakmile jsem vystudoval tu Opavu, tak hned první rok po tom, co jsem nastoupil do Brna, se ze mě stal hlavní vedoucí. A dělal jsem pod Pražskou organizací tábory.cz, kde jsem pracoval s děckama z vyloučených lokalit. Měl jsem 120 dětí na táboře a pod sebou 14 vedoucích a dělal jsem čtrnáctidenní program na

téma Harry Potter. Měli jsme to včetně zahajovacího ceremoniálu. Já jsem namluvil klobouk – Měli jsme vysílačku v klobouku a každé dítě prostě mělo svůj monolog s moudrým kloboukem, až po závěrečnou bitvu o Bradavice. Kariéru táborového vedoucího dělám do dneška, dělám si tím praxi i do pedáku, takže je to relativně schůdná cesta. A no tak nějak jako žiju.

V září jsem nastoupil na školu, která je v podstatě spárovka pro vyloučené lokality. Mám pod sebou 120 dětí se specifickými poruchami učení. Ať už je to dysgrafie, dyslexie, dysortografie, porušená sluchová syntéza a tak dále. Takže je podstatné je všeobecně rozvinout. A některé ty děti nepochází úplně z nejlepších rodin a prostředí, co si budeme povídat. Některé děti mají přidružené zdravotní onemocnění, některé i psychické. A právě vzhledem k tomu, že jsem docela čerstvý učitel, tak jsem úplně netušil, jak to bude probíhat, protože spoustu věcí nás na andragogice neučili. Nás prostě učili pracovat s dospělákama, což byl první takový zásadní problém. První příklad, který bych chtěl zmínit, je dítě, které je momentálně v 7. třídě. Má psychické onemocnění, je normálně indikováno od psychiatra a jelikož nemá úplně dobré rodinné zázemí, tak prostě ty prášky nebere úplně pravidelně. Má problémy s halucinacemi, bludami a tak dále. A v podstatě má přidružené poruchy učení, ke kterým patří třeba ta dyslexie. Spousta tady těch dětí mluví jako romsky. Ačkoliv romština není uznána jako jazyk, protože nemá své pravidla a tak dále. Tak se je snažíme naučit právě i česky. A vzhledem k tomu, že mají přidružená tyhleto onemocnění, tak to není úplně jednoduché.

Já jsem vyfackovaný samotnu rodinou. Vždycky na mě kladla a bude vždycky na mě klást vysoké nároky. I co se týče sportu. Protože my jsme rodina založená na sportu, jezdíme na kole, lyžujeme a tak dále. Ale v momentě, kdy mi prostě něco nešlo, vzhledem k tomu, že mám prostě zdravotní stav, jaký mám, tak pro rodiče to nebyla omluva. Takže já jsem to prostě zkoušel do té doby, než jsem se to naučil. A tady tím stylem... já jsem se třeba půl roku učil jezdit na kole, a nakonec jsem to s kolečkama zvládl. Potom jsem to zvládl i bez koleček. My to máme nastavené tak ty vztahy v rodině, že do sebe tak dloubáme. Což mě odmalička vedlo k tomu, že si ze svého zdravotního stavu nic nedělám. Dejme tomu, že když jsem někoho potkal na ulici nebo ve škole a má nějaké poznámky...tak prostě nejenom, že já už jsem vycvičený z toho si prostě nic nedělat, ale i v mnoha ohledech jsem to těm děckám vracel.

Poslední operace proběhla dva roky zpátky, když jsem začal mít problémy během lyžování. Což jsem říkal, že prostě nepřipadá v úvahu, aby se mi zdravotní stav zhoršil, a tak můj skvělý ortoped, ten, co mě operoval už od mala, tak se nabídl, že se to pokusí vylepšit. Zlepšilo se to tak, že už tolik nekulhám a mám za sebou celkem 7 operaci.

Rád bych řekl už jenom to, že je dobré mít vždycky nějaký cíl. Ať už je člověk zdravý nebo s postižením. Ten cíl vždycky vede dopředu. A žene ho to takovým způsobem, že když se za půl roku za sebe podívá, tak si řekne aha, tohle všechno jsem dokázal. Já už od začátku jsem třeba viděl na tom prvním stupni, že chci pracovat s lidmi - s dětmi. A chci se tomu věnovat, a proto tu školu dělám i právě proto. Možná i z tohoto důvodu mi cesta školním procesem hodně usnadnila tu cestu ke kariéře. Já jsem vždycky měl ten cíl a vždycky jsem si našel tu cestu. A věděl jsem, že když jenom minimálně polevím, tak ta cesta nebude zrovna ta přímá, kterou chci, ale bude klikatá. Jednou jsem z toho sešel, když jsem neudělal přijímačky na tu specku, a tak jsem to musel oklikou přejít.